

Библиотека
Прозна путовања

Наслов оригинала
Astrid Lindgren
Alla vi barn i Bullerbyn

First published by Rabén & Sjögren, Sweden, 1947.
For more information about Astrid Lindgren, see www.astridlindgren.com.
All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company,
Stockholm, Sweden.
For more information, please contact info@astridlindgren.se

© Text: Astrid Lindgren 1947 / The Astrid Lindgren Company
© 2021, за српски језик ОДИСЕЈА

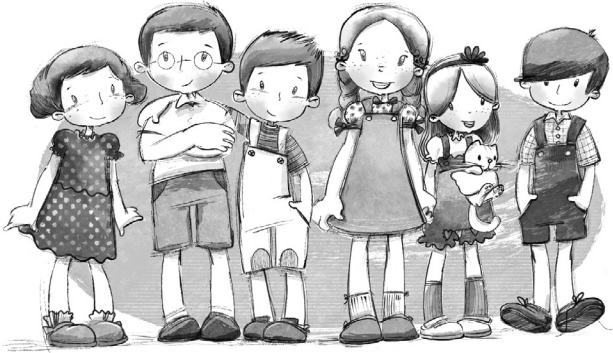

Објављивање ове књиге помогао је Шведски савет за културу

KULTURRÅDET

Астрид Линдгрен

Клинци из Бучног села

Са шведског превела
Славица Милосављевић

Илустровала
Тијана Кнежевић

Одисеја
Београд, 2021.

Садржај

- Клинци из Бучног села / 7
- Браћа су напорна / 10
- Мој најлепши рођендан / 15
- Још забаве за рођендан / 20
- Кад се завршила школа / 24
- Плевимо репу и добијамо маче / 29
- Како је Оги добио пса / 35
- Лепо је имати своју животињу, али добар је и деда / 39
- Дечаци не умеју да чувају тајне / 45
- Спавамо у сену / 51
- Кад смо Ана и ја хтеле да бежимо од куће / 56
- Правимо кућицу / 62
- Лепо сам вам рекла – дечаци не умеју да чувају тајне / 65
- Опет крећемо у школу / 71
- Кад смо се прерушавали / 76
- Велико невреме / 80
- Ускоро ће Божић / 85
- О Астрид Линдгрен / 91
- Белешка о преводитељки / 93

Клинци из Бучног села

Зовем се Лиса. Ја сам девојчица, као што име каже. Имам седам година и ускоро ћу напунити осам. Понекад мама каже:

„Хајде, ти си већ мамина велика девојчица, обриши данас судове.”

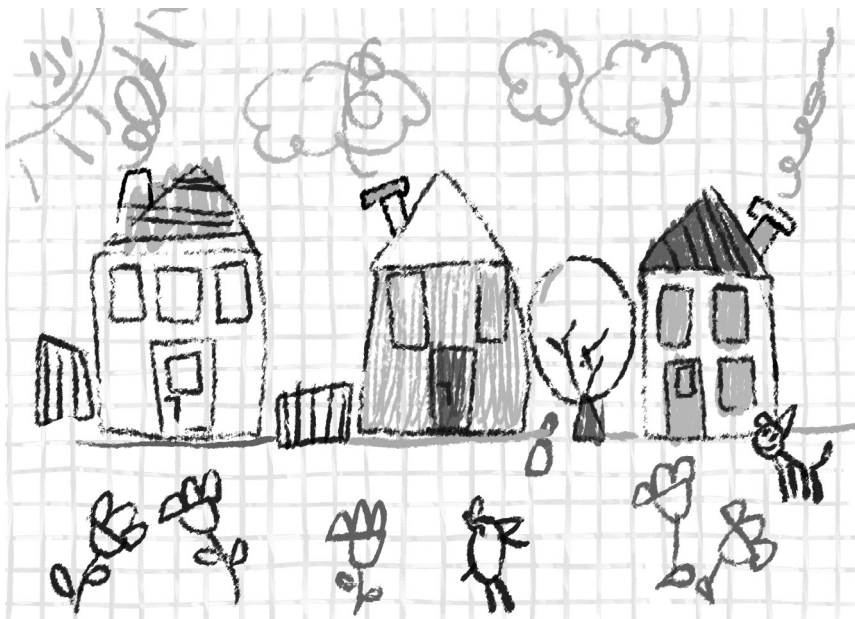
А Лаки и Боки понекад кажу:

„Балавице не могу да се играју Индијанаца са нама. Сувише си мала.”

Зато се питам да ли сам велика или мала. Пошто неки мисле да сам велика, а други да сам мала, онда сам можда таман како треба.

Лаки и Боки, то су моја браћа. Лаки има девет година, а Боки осам. Лаки је страшно јак, и трчи много брже од мене. Али ја трчим једнако брзо као Боки. Понекад, кад Лаки и Боки неће да идем с њима, Лаки ме држи, док Боки мало не одмакне, да би стекао предност. А онда ме Лаки пусти и као од шале побегне од мене. Немам сестре, што је баш штета. Дечаџи се само свађају.

Живимо на имању које се зове Средац. Тако се зове зато што се налази између два имања. Зову се Присојац и Осојац. Сва три имања су у низу. Овако:

У стварности не изгледа баш тако, али то је зато што не умем тако лепо да цртам.

На јужном имању живи дечак који се зове Оги. Он нема ни брата ни сестру. Али се игра са Лакијем и Бокијем. Има осам година и исто брзо трчи.

Али на северном имању живе девојчице. И то две. Каква срећа што и оне нису дечаци! Зову се Брита и Ана. Брита има девет година, а Ана је моја

вршњакиња. Обе волим подједнако. Можда само малкице више волим Ану.

Нема друге деце у Бучном селу. Тако се зове. То је веома мало село, има само три имања, Присојац, Средац и Осојац. И само шесторо деце: Лакија, Бокија, мене, Огија, Бриту и Ану.

Браћа су напорна

Пре смо Лаки, Боки и ја делили собу. То је била соба на десној страни куће, поред тавана. Сада сам ја у соби на левој страни где је пре живела баба по оцу. О томе ћу касније више да испричам.

Понекад је прилично лепо делити собу с браћом. Али само понекад. Било је лепо кад смо увече у кревету једни другима причали страшне приче. Било је и страшно. Лаки зна престравичне приче о духовима, тако да после њих дуго, дуго морам да лежим покривена јорганом преко главе. Боки не прича приче о духовима. Само говори о пустоловинама које ће доживети кад порасте. Тада ће отпутовати у Америку, где су Индијанци, и постаће индијански поглавица.

Једно вече, кад је Лаки испричао језиву причу о духу који је ишао наоколо и померао сав намештај у некој кући, толико сам се уплашила да сам мислила да ћу умрети. У соби је био скоро потпуни мрак, а мој кревет је био далеко од Лакијевог и

Бокијевог, и, замислите, одједном је столица почела да скаче напред-назад. Мислила сам да је дух дошао и у нашу кућу, да нам помера намештај, па сам вриштала из све снаге. Тада сам чула како се Лаки и Боки кикоћу тамо у креветима. И замислите, завезали су конопце за столицу и, лежећи свако у свом кревету, вукли тако да је столица скакала. То баш личи на њих. Прво сам се наљутила, али после нисам могла да се суздржим од смеха.

Кад делиш собу са браћом, и када су та браћа старија од тебе, не можеш никад ни о чему да одлучујеш. Увек је Лаки одлучивао када ће се увече угасити светло. Кад сам ја хтела да лежим у кревету

и читам дечје новине, Лаки је хтео да угасимо светло и причамо приче о духовима. А ако сам ја била поспана и хтела да спавам, Лаки и Боки су хтели да играју карте у кревету. Лаки је из кревета могао да угаси светло кад год је хтео, пошто је закачио комад картона око оног дугмета које се окрене кад гасиш светло, а за картон је закачио канап који му је допирао до кревета. То је прилично необична справа, али не могу да је опишем како треба, јер ја нећу да постанем околкружни-упалошграфни инжењер кад порастем. То Лаки хоће, тако каже. Околкружни-упалошграфни инжењер. Ја не знам шта је то, али Лаки каже да је нешто fino и, ако хоћеш то да постанеш, мораш да знаш да качиш картон око прекидача за светло. Боки ће да постане

индијански поглавица. Тако је барем увек пре говорио.

Мада сам чула пре неки дан како каже да хоће да постане машиновођа, тако да се м о ж д а предомислио. Ја не

знам тачно шта ћу бити кад порастем. Можда мама, јер баш волим малу, малецку децу. Имам седам лутака којима сам мама. Ускоро ћу да прерастем играње с луткама. Ух, како ће бити досадно кад одрастем!

Моја најлепша лутка се зове Бела. Има плаве очи и светлу, коврцаву косу. Лежи у кревету за лутке с ружичастим покривачем и чаршавом који је мама сашила. Једном, кад сам дошла и хтела да подигнем Белу из кревета, имала је бркове и козју брадицу. То су јој Лаки и Боки нацртали угљеном. Срећна сам што више не делим собу с њима!

Када се погледа кроз прозор у Лакијевој и Бокијевој соби, одмах се види Огијева. И он је у бочној соби. А Средац и Присојац су страшно збијени. Тата каже да изгледа као да се куће гурају. Мисли да су они који су градили куће могли да оставе мало више места између њих. Лаки, Боки и Оги се не слажу с тим. Они мисле да је добро баш како јесте. Између та два имања постоји ограда. Посред ограде је једно велико дрво. Тата каже да је липа. Пружа гране чак до Лакијевог и Бокијевог прозора и до Огијевог, наравно. Кад Лаки, Боки и Оги хоће да се посећују само пређу преко липе. Много им је брже него да стрче низ степенице, изађу на једну капију, прођу кроз другу и попну се уз степенице. Једном

су наш и Огијев тата одлучили да посеку липу, зато што је због ње било превише сеновито у собама. Лаки, Боки и Оги су тада кумили и молили да липа остане, па су је оставили. А и дан-данас је ту.